

διαμάντι

διαμάντι, το, ουσ. [*<*ιταλ. *diamante* *<*όψιμο λατιν. *diamas* *<*ελλ. αδάμας], το διαμάντι. **1.** (για πράγματα) που έχουν τη διαύγεια, την καθαρότητα του διαμαντιού: «το νερό της πηγής ήταν διαμάντι || το κρασί που πίναμε ήταν διαμάντι». **2α.** άνθρωπος πολύτιμος, αγνός, ενάρετος, αkéραιος, ντόμπρος, πολύ καθώς πρέπει: «έχει ένα παιδί που είναι σκέτο διαμάντι». (Λαϊκό τραγούδι: *ένα διαμάντι είσαι εσύ στη λάσπη πεταμένο γι' αυτό κι είσαι θαμπό. Μα εγώ αγάπη μου χρυσή που σε καταλαβαίνω τρελά θα σ' αγαπώ*). **β.** σε τόνο ειρωνικό ή κοροϊδευτικό σημαίνει εντελώς το αντίθετο: «ήταν μαζεμένα στο καφενείο όλα τα διαμάντια της γειτονιάς (ενν. όλα τα παλιόπαιδα, όλες οι λέρες)». **3.** κοπτικό ή χαρακτηριστικό εργαλείο με αιχμηρή διαμαντένια κατάληξη που χρησιμοποιείται συνήθως για το κόψιμο ή τη χάραξη τζαμιών: «οι διαρρήκτες μπήκαν στο διαμέρισμα κόβοντας το τζάμι με διαμάντι».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας